

CRIZA REFUGIAȚILOR DIN NORDUL AFRICII ȘI ORIENTUL MIJLOCIU – MOTIV DE ÎNGRIJORARE PENTRU ȚĂRILE EUROPENE?

THE CRISIS OF REFUGEES FROM NORTH AFRICA AND MIDDLE EAST – CONCERN FOR EUROPEAN COUNTRIES?

Lt.col.drd. Cezar CUCOȘ*

Conflictele izbucnite sau reactivate din ultimii ani, în absența unui efort concertat de eliminare a cauzelor acestora, au făcut ca Uniunea Europeană să se confrunte cu un val de refugiați fără precedent în istoria recentă. Într-o perioadă de creștere a radicalizării societății, a xenofobiei și a islamofobiei în multe state europene, această situație a ridicat numeroase întrebări cu privire la pericolul reprezentat de către aceștia la adresa securității și stabilității continentului european.

Articolul își propune o analiză a obiectivității și a temeiniciei acestor temeri atât cu privire la pericolul infiltrării de către grupările teroriste a propriilor membri, cât și cu privire la riscul unor atentate teroriste sau a creșterii infracționalității pe termen mediu și lung.

In the absence of a concerted effort to eliminate the causes, the conflicts strolling or reactivated in the last few years, have made the European Union confront with an unprecedented wave of refugees in recent history. During a period of society radicalization, xenophobia and islamophobia, in many European countries, this situation has raised numerous questions regarding the danger represented by them to the European continent security and stability.

The article proposes an analysis of the objectivity and the validity of these concerns, as regards both the danger that the terrorist groups infiltrated their members, as well as about the risk of terrorist attacks and the increasing crime rate in the medium and long term.

Cuvinte-cheie: refugiați; Uniunea Europeană; securitate; terorism; criminalitate.

Keywords: refugees; European Union; security; terrorism; criminality.

Problema refugiaților în date și în cifre

Din anul 2010 și până în prezent, pe glob, au izbucnit sau au fost reactivate cel puțin 15 conflicte cu caracter intern sau regional: opt în Africa (Coasta de Fildeș, Republica Centrafricană, Libia, Mali, partea de nord-est a Nigeriei, Republica Democrată Congo, Sudanul de Sud și, anul acesta, Burundi); trei în Orientul Mijlociu (Siria, Irak și Yemen); unul în Europa (Ucraina) și trei în Asia (Kîrgîzstan și în mai multe regiuni ale Myanmarului și ale Pakistanului), astfel că, în 2014, statisticile indicau numărul total de 19,5 milioane de refugiați, dintre care 14,4 milioane aflate sub mandat UNHCR (Înaltul Comisariat pentru Refugiați al Națiunilor Unite)¹.

Noțiunea de *refugiat* este folosită de UNHCR în accepțiunea Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967, privind statutul refugiaților, conform căroră această noțiune definește orice persoană care „în urma unei temeri bine întemeiate de a fi persecutată din cauza rasei, religiei, naționalității, apartenenței la un anumit grup social sau opiniei politice; se află în afara țării a cărei cetățenie o are; și care nu poate sau, din cauza acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, neavând nicio cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea reședința obișnuită, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, din cauza respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă”².

Pe parcursul acestui an, conflictele și persecuțiile au forțat, în medie, 42.500 de persoane, pe zi, să își părăsească locuințele și să găsească protecție în

*Universitatea Națională de Apărare „Carol I”
e-mail: cezar_cucos@yahoo.com

alte părți fie în interiorul propriilor granițe, fie în alte state³. Statul sursă al celor mai mulți refugiați este Siria, care la sfârșitul anului 2014 a depășit Afganistanul – țară ce a deținut această poziție pentru mai mult de trei decenii⁴.

Luptele continue din Siria au adus numărul persoanelor strămutate intern (IDP) la 7,6 milioane. Ca rezultat al ofensivei grupării teroriste Statul Islamic din Irak și Levant (ISIL), statul irakian se confrunta, la sfârșitul anului 2014, cu 3,6 milioane IDP, iar în Afganistan, numărul acestora ajunsese la 805.000⁵.

Reluarea luptelor în interiorul Republicii Democratice Congo a făcut ca un milion de oameni să fie nevoiți să plece din zonele de origine din interiorul acestui stat, adăugându-se la cele 1,4 milioane care au făcut-o în anii trecuți. În Republica Centrafricană există aproximativ 438.000 de persoane strămutate, iar conflictul izbucnit în Sudanul de Sud, în anul 2013, a determinat 1,5 milioane de persoane să încerce să găsească zone mai liniștite în interiorul propriilor granițe⁶.

La nivel global, la sfârșitul anului 2014, numărul persoanelor strămutate din cauza conflictelor, a persecuțiilor ori a încălcării drepturilor omului a ajuns să se ridice la 59, 5 milioane⁷. După ani în care au trăit în corturi, în statele vecine, în condiții austere și insalubre, cu acces restricționat la angajare, cu acces limitat la îngrijire medicală sau educație. Neîntrezărindu-se posibilitatea ameliorării situației de securitate în țările de origine, o parte a acestora și-au îndreptat atenția asupra continentului european, văzut precum o cale salvatoare.

În încercarea de a traversa Marea Mediterană, aproximativ 3.500 de oameni și-au pierdut viața în 2014 și alți aproximativ 2.500 în prima jumătate a anului 2015⁸. Cei mai norocoși, având Grecia și Italia ca principale porți de pătrundere, au urmat așa-numitul „coridor balcanic” ce străbate Macedonia, Serbia, Croația, Ungaria și Austria, într-un efort disperat de a ajunge în Germania și în statele Europei de Nord. Statisticile indică faptul că, de la începutul lui 2015, aproape 350.000 de oameni au încercat să pătrundă în Uniunea Europeană, astfel că, după ce în primele patru luni ale acestui an, statele membre ale UE au primit 213.200 de solicitări pentru azil, în creștere cu 80 % față de aceeași perioadă din 2014⁹. Ungaria, statul în care imigranții ajung, de regulă, prin Turcia și prin statele balcanice, a cunoscut cea mai mare creștere de cereri de azil, de aproape 13 ori mai mult decât în anul precedent¹⁰.

Sosirea în Europa a câtorva sute de mii de refugiați a devenit rapid unul dintre cele mai provocatoare teste pe care aceasta le-a avut de înfruntat în ultimii ani. Echivalând cu un refugiat la fiecare 1.500 de cetățeni europeni (0,07% din totalul populației europene), numărul prezentat mai sus este considerat și prezentat de majoritatea presei și a politicianilor ca având asupra continentului un efect destabilizator¹¹.

Această percepție asupra fenomenului, regăsită în discursurile liderilor politici ai statelor Uniunii Europene, ar putea fi însă contrazisă de realitățile istoriei recente. În 1995, la sfârșitul războiului sârbo-croat, Serbia a primit, în doar 10 zile, în jur de 250.000 de refugiați sârbi de pe teritoriul Croației. Aceștia s-au alăturat celor aproximativ 350.000 de sârbi veniți din Bosnia, în timpul războiului din perioada 1992-1995. În anii 1998-1999, în Serbia și-au găsit refugiu și sârbii din Kosovo, totalizând astfel mai mult de 800.000 de persoane. În acest fel, un stat de 7,2 milioane de locuitori, sărăcit de două războaie, o țară aflată sub embargou economic în mare parte a perioadelor menționate, a fost nevoită și a reușit să gestioneze un flux de refugiați de trei ori mai mare decât cel cu care se confruntă acum întreaga Uniune Europeană. Continuând seria exemplurilor, poate fi menționată Croația, care, în perioada 1991-1995, a primit până la 500.000 de persoane de pe teritoriul Bosniei-Herțegovina, iar Macedonia și Albania, în martie 1999, pe timpul bombardamentelor NATO asupra Serbiei, au adăpostit circa un milion de kosovari albanezi¹².

Fluxul migraționist și implicațiile sale în sfera securității statelor Uniunii Europene

Cu titluri ale editorialelor din cotidienele de largă circulație de tipul „Salvăm refugiații sau salvăm Uniunea Europeană?”, situația actuală pune la încercare conceptul de Europă fără granițe, limitele solidarității europene și ideea de politici europene comune, iar acordul Schengen se confruntă, în prezent, cu una dintre cele mai considerabile provocări a existenței sale.

Avându-se în vedere prea puțin latura umanitară a acestui fenomen fără precedent, problema persoanelor solicitante de azil în Europa aduce pe agendele politice și publice ale oficialilor și instituțiilor cheie ale acestui continent multe întrebări legate de amenințările la adresa securității. Într-o perioadă de creștere a radicalizării societății,

a xenofobiei și a islamofobiei, la nivelul unor state europene, în mod evident, apare întrebarea: Care sunt implicațiile în sfera securității acestui continent, generate de recentul și pregnantul flux migraționist? Integrarea graduală a refugiaților ar putea avea beneficii pe termen lung pentru unele state europene care se confruntă cu o demografie în declin (incluzând Germania și chiar Rusia), însă sosirea unui număr considerat prea mare, într-o perioadă prea scurtă, devine, cu certitudine, o provocare semnificativă a coeziunii sociale, în statele Uniunii Europene.

Fără a face o distincție între problema imigrației și cea a refugiaților, respectiv fără a încerca o analiză a fenomenelor și a impactului acestora asupra statelor gazdă, percepția socială este aceea că actualul flux migraționist cu care se confruntă mai ales statele Europei de Vest reprezintă o problemă de securitate. Iar termenul de securitate este folosit, în general, în sensul de absență a amenințărilor la adresa ordinii și siguranței interne a oricărui stat. Cele mai recente atentate, manifestate prin atacuri armate și acțiuni suicidare în „vinerea neagră” de 13 noiembrie 2015, în capitala Franței – simbol al democrației, libertății și egalității, vin să ridice din nou întrebarea: În ce măsură aceste atrocități au sau nu legătură cu imigranții din Orientul Mijlociu sau Nordul Africii?

Este firesc ca elementul inedit al confruntării cu acest număr mare de persoane străine, ce au religii și culturi diferite de cele ale majorității locuitorilor Europei să genereze neliniști și preocupări referitoare la securitatea și la viitorul acestui continent, însă întrebarea este dacă acestea îngrijorări sunt justificate de realitățile obiective.

Ideea că refugiații reprezintă o amenințare la adresa securității Europei este argumentată de către unii analiști fie prin exemple de grupări teroriste considerate a avea la origine comunități de refugiați, fie prin paralela cu fenomenul imigraționist, asociat la rândul lui cu terorismul și infraționalitatea.

În prima serie de argumente se pornește de la premisa că grupări teroriste importante, precum Fatah, Hamas și Frontul Popular pentru Eliberarea Palestinei (PFLP) au apărut în timpul crizei refugiaților palestinieni din 1948, ca răspuns la faptul că aceștia, frustrați și politizați, având puține oportunități de integrare în societățile gazdă, s-au alăturat grupurilor militante care le-au promis o șansă la eliberare. În aceeași manieră, comunitatea

refugiaților afgani din Pakistan este considerată a se afla la baza constituirii grupărilor talibane¹³.

Găsirea acestor exemple este însă una superficială. Fără a face o analiză a originii și a istoricului acestor grupări, nefiind subiectul articolului de față, în toate aceste cazuri, cauzele sunt mult mai profunde decât efectele neintegrării unei comunități de refugiați, iar contextul este, cu certitudine, diferit de cel actual.

Ca observații făcute asupra istoriei recente, se poate constata că refugiații nu au condus atentate împotriva țărilor gazdă: nici refugiații irakieni, nici cei afgani și nici cei sirieni nu au produs conflicte în Iordania, Liban și Turcia. Simpla prezență a refugiaților nu a creat ea însăși un risc de securitate. Cei care, în trecut, formaseră grupuri militante în statele gazdă au reușit să facă aceasta cu sprijin extern. Până în prezent, atacurile din vecinătățile Siriei au fost comise de către cetățeni ai statelor respective și nu de către refugiați. Astfel, doar anul acesta, un militant turc a fost în spatele exploziei revendicate de Statul Islamic, din Suruc, Turcia, în iulie, respectiv un militant libanez este responsabil de atacul din ianuarie, din Tripoli, iar Iordania, care adăpostește cel puțin 630.000 de refugiați sirieni, nu a fost victima nici unui atac¹⁴.

În aceeași manieră empirică este făcută și paralela între *refugiat-imigrant-terrorist*, respectiv *refugiat-imigrant-infractor*.

De la atacurile din 11 septembrie 2001, migrația a fost asociată cu activitățile teroriste, iar politicile imigraționiste au apărut astfel, în mod proeminent, pe agenda guvernelor ca luptă împotriva terorismului. Ca efect a acestor eronate asocieri, chiar în Statele Unite ale Americii, țară cu o largă viziune asupra acordării sprijinului și integrării populațiilor afectate dintr-un motiv sau altul în diferite zone ale Globului, includerea Agenției pentru Imigrație și Naturalizare în nou-creatul Departament pentru Securitatea de Stat, a definit și a catalogat, practic în mod indirect, fenomenul migraționist ca fiind o amenințare la adresa securității¹⁵.

Chiar și așa, asimilând refugiatul cu imigrantul, dincolo de isteria generală creată de aceste evenimente cu puternic impact emoțional, exploatată și exagerată de presă, studiile conduse atât în statele europene, cât și în cele americane nu au găsit legături cauzale concrete între fenomenul imigraționist și cel terorist.

Într-un studiu făcut asupra imigrației și a terorismului în Spania, concluzia desprinsă a fost aceea că legătura dintre cele două este mai degrabă construită decât o realitate obiectivă. Folosind *Teoria Moral-Panică*, studiul explică faptul că pericolul de terorism pe care îl percep oamenii îi face să acuze un anumit grup social, considerându-l inamic și creând o diviziune între „noi” și „ei”, iar după evenimente, precum atacurile din 11 septembrie 2001, a celor din Madrid din 2004, a exploziilor din Londra din 2005 sau a atacurilor armate și suicidare din Paris, din 13 noiembrie 2015, imigranții au fost catalogați ca inamici. La formarea acestei percepții contribuie, în mare măsură, discursul politic și media, portretizând imigranții ca pericole la adresa securității sociale și economice și generând astfel o atitudine colectivă ostilă la adresa acestora. După atentatele de la 11 septembrie 2001 și a atacurilor teroriste din Madrid din 2004, în mod constant, ziarele spaniole au subliniat existența unei legături directe între imigranți și comportamentul criminal, influențând în acest fel deciziile politice și opiniile publice, iar conexiunea dintre imigranți și terorism a fost reiterată și a intrat în opinia publică prin practica discursului¹⁶.

În condițiile actuale, totuși, când organizații teroriste, precum ISIL comit atentate și amenință cu distrugerea culturii occidentale, numărul mare de solicitanți de azil veniți din regiuni în care aceste manifestări sunt dominante ridică, în mod justificat, întrebarea dacă printre aceștia se regăsesc infiltrați și membrii acestor grupări. Teama aceasta este alimentată și de declarații, precum cea a ministrului educației din Liban, Elias Bousaab, care a afirmat că militanții ISIL au infiltrat migranți radicali în Europa¹⁷ sau cea a lui Ahmed Gaddafi al-Dam, vărul fostului conducător al Libiei, Muammar Gaddafi, care susține că organizația a reușit, cu ajutorul unor membri considerați refugiați, să introducă în Europa gazul sarin¹⁸.

Deși este firesc ca această posibilitate să provoace teamă în privința siguranței statelor europene, informațiile media și ale liderilor partidelor naționaliste nu ar trebui preluate fără a fi analizate.

Modul în care au acționat până în prezent, precum și ideile promovate prin revista sa online - Dabiq și alte căi de propagandă, arată faptul că nu acestea sunt planurile ISIL. Gruparea se

adresează, în special, musulmanilor care se află deja pe teritoriile „infidelilor”: „să atace, omoare și terorizeze credincioșii de pe străzile și din casele lor”¹⁹, să-i țină permanent sub tensiune și teroare. Mai mult decât atât, ISIL militează ca „adevărații musulmani” să meargă în Irak și în Siria pentru a lupta alături de ei împotriva inamicilor locali, precum și în alte părți ale lumii. Organizația militează pentru lansarea unor atacuri în Occident, dar, în același timp, membrii săi își concentrează eforturile financiare, umane și logistice pentru a se apăra împotriva inamicilor aflați în Orientul Mijlociu, în special acum, când există un efort concertat de anihilare a sa.

În altă ordine de idei, în luna aprilie a acestui an, Comisarul UE pentru Justiție estima un număr cuprins între 5.000 și 6.000 de cetățeni europeni care au plecat în Siria pentru a se alătura grupării ISIL²⁰. Aceștia, în calitate de cetățeni ai statelor de origine, deținând documente legale, vor putea reveni în Europa pregătiți pentru comiterea de atentate, fără a-și risca viața în Marea Mediterană, fără a fi înregistrați și fără a trezi prea multe suspiciuni. Prin urmare, devine mai plauzibil ca gruparea să îi folosească pentru îndeplinirea scopurilor declarate împotriva acestui continent decât să încerce infiltrarea în masă a unor luptători despre care nu au certitudinea că vor ajunge la destinație și care vor fi în permanență monitorizați după solicitarea de azil pe teritoriul unui stat al Uniunii Europene.

În altă ordine de idei, similar modului în care imigrația a fost asociată cu terorismul, aceasta a fost conectată cu creșterea infraționalității, un alt tip de amenințare la adresa securității societale în Europa. Problema dacă imigranții influențează sau nu creșterea criminalității s-a dovedit a fi și ea un aspect de percepție versus realitate. În vreme ce publicul a devenit din ce în ce mai îngrijorat de creșterea ratei infraționalității de către imigranți și de pericolul pe care aceștia îl reprezintă la adresa ordinii publice, aceste temeri empirice s-au demonstrat că sunt nefondate. Contrar opiniei populare, câteva studii asupra unui număr de state arată că nu există o corelație puternică între imigrație și criminalitate. Unul dintre acestea, realizat în 2010, a investigat relația dintre imigrație și infraționalitate în două perioade mari de fluxuri imigraționiste în Marea Britanie: pe parcursul a două valuri de solicitanți de azil în anii '90 și începutul anilor 2000, respectiv influxul migranților economici ai statelor ce au

aderat în 2004 la Uniunea Europeană. Studiul arată că niciunul dintre acestea nu a avut un impact asupra ratei infracționalității și că rata imigranților arestați nu a fost mai mare decât cea a nativilor arestați²¹.

Prin urmare nu acest număr mare de solicitanți de azil ar trebui să reprezinte în sine o temere în privința ordinii și securității în interiorul Uniunii Europene. Pericolele vor putea apărea mai degrabă pe fondul respingerii și refuzului de integrare a acestora. Există riscul ca măsuri de securitate care lezează demnitatea să conducă spre extremism și tendințe violente.

În state, precum Franța, Germania și Marea Britanie, există deja sentimente naționaliste și anti-imigrante care ar putea crește pe măsură ce numărul refugiaților, care vor ajunge în Europa, va crește. Recentul atentat din capitala franceză, din seara zilei de 13 noiembrie 2015, soldat cu 129 de morți și 352 de răniți vor spori sentimentul antiimigranți, la scara bătrânului continent. Se constată, de asemenea, că în anumite zone din Europa partidele ultranaționaliste care încurajează astfel de sentimente devin tot mai populare.

Aceste reacții manifestate fac ca refugiații să devină ținte și mai atractive ale unor organizații precum Statul Islamic, care văd această criză ca fiind o oportunitate de degradare a unității statelor europene. De asemenea, există rapoarte care indică faptul că imami Salafisti, din Europa, încearcă cooptarea noilor sosiți pentru radicalizare, aceștia fiind un grup vulnerabil.

Dacă Europa va accepta doar un anumit număr de refugiați sau dacă îi va primi, dar fără a le putea oferi acces la servicii de bază (adăposturi, serviciu, educație), aceștia, care vor reuși să pătrundă în spațiul european evitând forțele de securitate, vor fi nevoiți să trăiască în ilegalitate și să ducă o viață precară. Neputând să lucreze legal, imigranții sosiți în Europa vor apela cel mai probabil la activități infracționale pentru a supraviețui.

Astfel că refugiații au nevoie de un set de măsuri de susținere pe termen lung care să includă drepturi politice, acces la educație și asistență economică, ca de altfel și asistență umanitară imediată. Dacă nu vor putea fi integrați în comunități locale, resentimentele existente dintre musulmani și non-musulmani se vor amplifica.

De asemenea, o măsură imediată a Europei ar trebui să se focalizeze asupra identificării fiecărui refugiat și a sporirii controlului tuturor călătoriilor

transfrontaliere. UE încearcă determinarea adoptării universale a Sistemului European de Informații cu privire la Cazierile Judiciare (ECRIS). Dacă forțele de la frontieră ar putea lua amprentele digitale ale fiecărui refugiat care intră în Europa și ar introduce aceste date într-un sistem, acțiunea ar putea permite, în viitor, cel puțin evidența cazierului personal, în interiorul continentului. Principala problemă a acestei măsuri, însă, este dată de aspectele privind legea europeană a azilului.

Concluzii

Uniunea Europeană se confruntă cu o criză a refugiaților fără precedent în istoria recentă. Acesta este motivul pentru care nu a fost niciodată o nevoie mai mare ca statele Uniunii Europene să aibă un răspuns comun urgent la o astfel de problemă. Acest răspuns însă trebuie să fie concomitent, în concordanță cu prevederile legilor internaționale cu privire la refugiați, cu drepturile omului, a celor comunitare și totodată să aibă în vedere pericolele la adresa mediului de securitate.

Deși riscurile actuale de securitate nu sunt scăzute, legătura refugiat-terrorism-infracționalitate este, mai degrabă, una de percepție socială decât una reală.

De asemenea, riscul ca gruparea teroristă Statul Islamic să folosească valorile de refugiați pentru a-și infiltra membri, cu scopul comiterii de atentate teroriste există, la fel de bine precum oricare altă metodă. Documentele, false sau reale, găsite asupra unuia dintre atacatorii sinucigași de la Stade de France, din 13 noiembrie 2015, arată că această posibilitate există sau că organizatorii carnagiului vor să demonstreze legătura imigrant-terrorist. Totodată însă, alt atacator este un tânăr cetățean francez, de 29 de ani, cunoscut chiar de către serviciile de securitate franceze. Așadar, în mod paradoxal, tineri născuți și educați pe teritoriul unui stat, precum Franța, au ajuns să îmbrățișeze ideologia djihadistă.

Amenințările la adresa securității statelor Uniunii Europene, venite din partea valurilor migraționiste, ar putea, însă, să apară într-un plan temporal mediu și lung, printr-o gestionare ineficientă a actualei situații. Pe fondul respingerii acestor persoane, precum și al confruntării cu xenofobia, cu dificultățile economice, cu restricții privind accesul la sistemele de sănătate și educație, radicalizarea acestui grup vulnerabil este posibilă.

Un răspuns potrivit pe un astfel de „curs al acțiunii”, care să contribuie la stabilitatea regională pe termen lung, prin vizarea atât a aspectelor umanitare, cât și celor legate de securitate, ar fi cel care, printr-un efort concertat, va asigura asistența umanitară imediată, precum și un set măsuri de susținere pe termen lung, care să includă drepturi politice, educație și asistență economică, coordonat cu acțiunea de integrare a acestora în comunitățile locale europene.

NOTE:

1 UNHCR *Global Trends Forced Displacement in 2014*, United Nations High Commissioner for Refugees, <http://www.unhcr.org/556725e69.html>, accesat la 20 octombrie 2015.

2 *Convenția privind statutul refugiaților*, semnată la Geneva la 28 iulie 1951 și *Protocolul privind statutul refugiaților*, încheiat la New York, la 31 ianuarie 1967, pe http://www.cdep.ro/pls/legis/legis_pck.htp_act_text?id=32365, accesat la 20 octombrie 2015.

3 UNHCR *Global Trends Forced Displacement in 2014*, United Nations High Commissioner for Refugees, <http://www.unhcr.org/556725e69.html>, accesat la 20 octombrie 2015.

4 *Ibidem*.

5 *Ibidem*.

6 *Ibidem*.

7 *Ibidem*.

8 *Crossings of Mediterranean Sea exceed 300,000, including 200,000 to Greece*, News Stories, August, 2015, <http://www.unhcr.org/55e06a5b6.html>, accesat la 13 septembrie 2015.

9 *Asylum Quarterly Report*, Eurostat Statistics Explained, http://ec.europa.eu/eurostat/statisticsexplained/index.php/Asylum_quarterly_report, accesat la 14 septembrie 2015.

10 *Ibidem*.

11 C. Clément, *The Refugees on Our Watch: Europe's Pandora Box?*, Geneva Center for Security Policy, September, 2015, <http://www.gcsp.ch/News-Knowledge/Global-insight/The-Refugees-on-Our-Watch-Europe-s-Pandora-Box>, accesat la 19 octombrie 2015.

12 O. Popa, C. Neacșu, *Balcanicii au putut – Criza refugiaților: între „mirarea” Europei bogate și compasiunea eficientă a „săracilor” din Balcani*, Foreign Policy, october-november, 2015, p. 30.

13 D. Byman, *Do Syrian refugees pose a terrorism threat?*, The Brookings Institution, october, 2015, <http://www.brookings.edu/blogs/markaz/posts/2015/10/27-syrian-refugees-terrorism-threat-byman>, accesat la 29 octombrie 2015.

14 D. Carrion, *Are Syrian refugees a security threat?*, Japan today, septembrie 2015, <http://www.japantoday.com/category/opinions/view/are-syrian-refugees-a-security-threat>, accesat la 30 septembrie 2015.

15 J. Tallmeister, *Is Immigration a Threat to Security?*, E-International Relations Students, august 2013, <http://www.e-ir.info/2013/08/24/is-immigration-a-threat-to-security/>, accesat la 5 septembrie 2015.

16 M. Saux, *Immigration and Terrorism: A Constructed Connection*, European Journal of Criminal Policy and Research 13(1-2), 2007, pp. 57-72.

17 H. Roberts, *A warning from the Gaddafis: ISIS will spark 'global catastrophe' in which 'no-one is spared' if Syrian president falls - and jihadis have already got deadly sarin gas for attacks in Europem*, DailyMail, October 2015, <http://www.dailymail.co.uk/news/article-3260717/A-warning-Gaddafis-ISIS-spark-global-catastrophe-no-one-spared-Syrian-president-falls-jihadis-got-deadly-sarin-gas-attacks-Europe.html>, accesat la 1 noiembrie 2015.

18 Press Association, *Islamic State jihadis 'may be posing as Syrian refugees'*, The Telegraph, september, 2015, <http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/islamic-state/11865151/Islamic-State-jihadis-may-be-posing-as-Syrian-refugees.html>, accesat la 25 octombrie 2015.

19 *Dabiq*, issue 7, p. 37, <http://media.clarionproject.org/files/islamic-state/islamic-state-dabiq-magazine-issue-7-from-hypocrisy-to-apostasy.pdf>, accesat la 27 octombrie 2015.

20 France 24, *French jihadists carrying out suicide bombings in Syria and Iraq*, april, 2015, <http://www.france24.com/en/20150414-france-jihadist-suicide-extremism-syria-iraq>, accesat la 2 noiembrie 2015.

21 B. Bell, S. Machin, F. Fasani, *Crime and Immigration: Evidence from Large Immigrant Waves*, Centre for Economic Policy Research, 2010, <http://www.cepr.org/meets/wkcn/2/2429/papers/BellFinal.pdf>, accesat la 10 octombrie 2015.

BIBLIOGRAFIE

Convenția privind statutul refugiaților, semnată la Geneva la 28 iulie 1951.

Protocolul privind statutul refugiaților, încheiat la New York la 31 ianuarie 1967.

United Nations High Commissioner for Refugees, <http://www.unhcr.org>

Eurostat Statistics Explained, <http://ec.europa.eu>
Byman D., *Do Syrian refugees pose a terrorism threat?*, The Brookings Institution, october, 2015.

Carrion D., *Are Syrian refugees a security threat?*, Japan today, september, 2015.

Tallmeister J., *Is Immigration a Threat to Security?*, August, 2013, E-International Relations Students.

Saux M., *Immigration and Terrorism: A Constructed Connection*, European Journal of Criminal Policy and Research 13(1-2), 2007.

Islamic State jihadis 'may be posing as Syrian refugees', Press Association, în „The Telegraph”, September 2015, <http://www.telegraph.co.uk>

Bell B., Machin S., Fasani F., *Crime and Immigration: Evidence from Large Immigrant Waves*, Centre for Economic Policy Research, London, 2010.